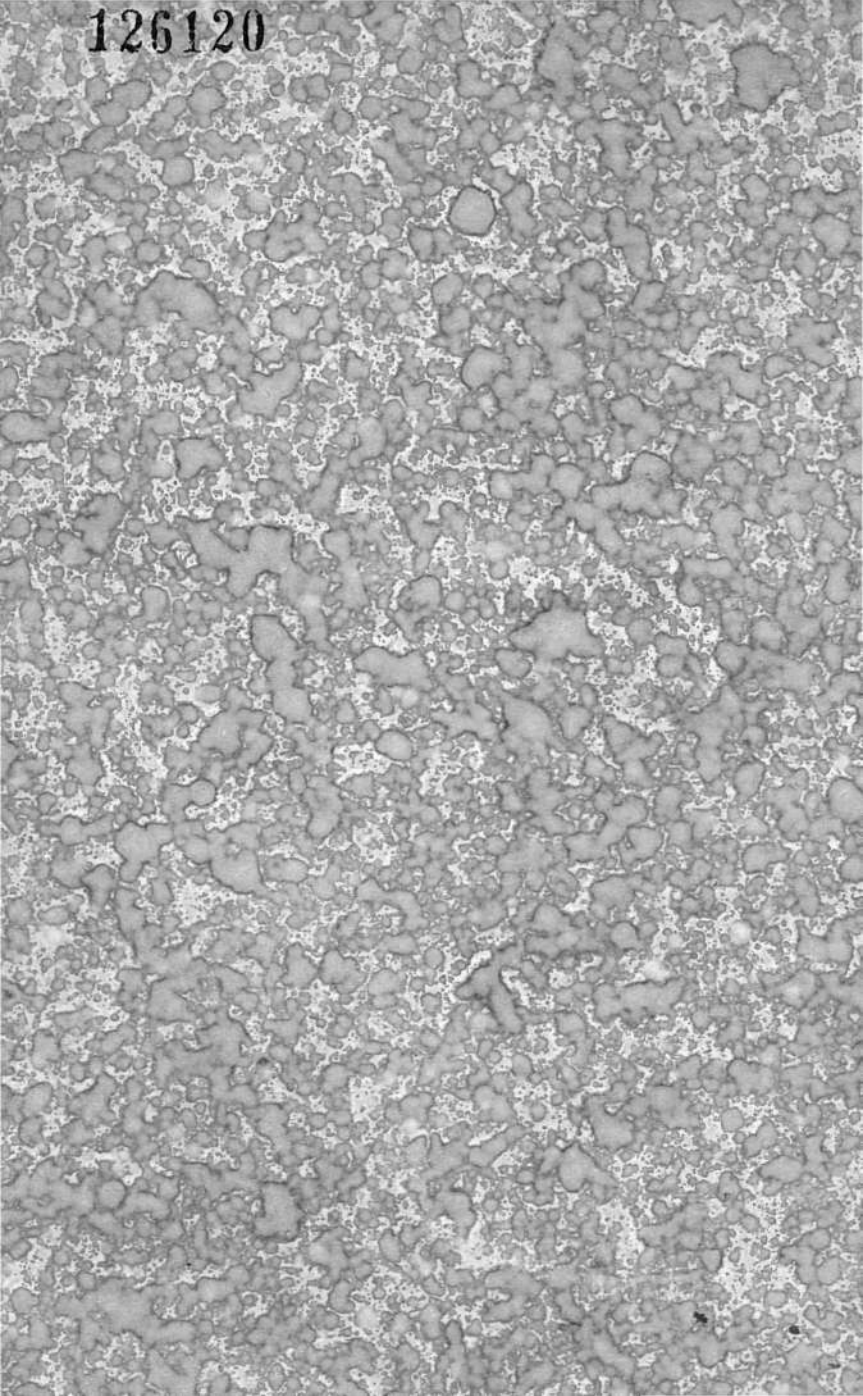

126120

ALFRED LEDERER
LIUBLJANA-LAIBACH

VII 67. 1314

208

O Marija na Višarjih, zemlje in nebes Kraljica!
Bodi vsim častilcem mila Mati, mila priprošnjica!

SPOMIN ROMANJA

NA

SV. VIŠARJE.

V NAMEN SV. OČETA.

SPISAL

JANEZ SMREKAR,

KATEHET NA LJUBLJANSKIH MESTNIH DEŠKIH
LJUDSKIH ŠOLAH.

CENA 15 KR. ČISTI DOBIČEK ZA DOBER NAMEN.
DOBIVA SE PRI SPISATELJU IN V
KATOLIŠKI BUKVARNI.

V LJUBLJANI.

SAMOZALOŽBA. — TISKAL J. R. MILIC.

1887.

Nr. 2357.

Imprimatur:

Ab Ordinariatu Labacensi die 15. Octobris 1887.

† **Jacobus,**
Pp. Ep.

126120

1196/1950

1950 01196

Preljubi bralec!

Kranjci so se vedno odlikovali po svoji zvestobi do vladarske hiše habsburške, in vdanosti ter ljubezni do sv. Očeta v Rimu; po svoji trdni veri, vnemi za čast Božjo ter posebno še po svojem češčenji Matere Božje. Zares, posebno ljubezen, posebno zaupanje ter posebno češčenje so zmeraj do Marije imeli. Tega nas prepričujejo brezštevne cerkve, kapelice, znamenja, premnoga božja pota, kjer Marijo, ljubo Mater našo, pobožno obiskujejo in časté. Zato so vrli Kranjci tudi letošnje poletje meseca avgusta tako z veseljem poslušali glas in vabilo, naj bi se na namen svetega Očeta, zlatomašnika, zbrali ter po železnici iz Ljubljane na božjo pot k Materi Božji na sv. Višarje podali. Naš ljubljeni, premilostni gospod knezoškof Ljubljanski so bili tega silo veseli ter so vsem romarjem na sv. Višarje podelili sv. blagoslov. Ta sv. blagoslov so pobožni romarji v cerkvi Višarske Matere Božje vsi prav ginjeni in hvaležni sprejeli. Romarjem se je takrat kar na obrazu bralo sveto veselje, ko so slišali kako se jih naš Viši pastir spominjajo ter jim celo na božjo pot iz bogatega zaklada sv. Cerkve milosti delijo.

Bilo je pa tudi res spodbudljivo, ko se je 13. avgusta velika množica pobožnih častilcev Marijinih s tako veselimi obrazi, s tako navdušenostjo zbirala krog stolne cerkve sv. Nikolaja v Ljubljani k romarski sv. maši ob $\frac{3}{4}$ 10. uri, od koder se je po sv. maši, v procesiji prepevaje litanije Matere Božje, po-

mikala proti južnemu kolodvoru, kjer je že na stotine došlih romarjev, tovarišev, v trumah čakalo železničnega vlaka. Poludne je že bilo odzvonilo, ko so se vsi božjepotniki vsedli v odmenjene vozove ter sta se dva dolga vlaka polna romarjev na Gorenjsko pomikati začela. Mnogokrat je po železnici iz vozov slišati kletev, mnogokrat čudno petje, pa dostikrat tudi nekako tuljenje in rujojenje, kákoršno le peklenščeku veselje, dobrim angeljem pa le žalost napravlja; ta dan pa si slišal iz vozov moliti pobožno sv. rožni venec in peti lepe pesmi Mariji na čast, med tem, ko sta težko obložena vlaka jadrno sopihala mimo rodovitnih Gorenjskih njiv in zelenih travnikov. Med četrto in peto uro popoldne smo bili že vsi v Žabnici pri Trbižu pod sv. Višarji, kjer so nas pozdravili ter sprejeli sosedni preč. gospod župnik v imenu tedaj zelo bolnega gospoda dekana, in županov namestnik v imenu Žabniške srenje. Bilo pa je vseh romarjev blizo 1850. Od tod pa kakor bi se šlo za stavo, hiti romar za romarjem k ljubi Materi Božji na goro Višarsko. Že je skoraj noč, ko se vsi romarji na sv. Višarjih skupaj krog Matere Božje zbero ter jo veselo pozdravijo, sprejeti v mičnem nagovoru od ondotne duhovščine v slovesni procesiji ter peljani v cerkev, kjer so bile pete litanije z dvema blagoslovoma. Noč sicer ni bila kaj lepa, prenočišče za romarje, vseh vkupaj kacih tri do štiri tisoč, ne kaj prijetno, pa vendar je bil slehern vesel, da je prišel na kraj, kjer je Marija že toliko prošnjá uslišala, na sveti prostor, ki je posvečen po tolicih molitvah in pobožnih zdihljajih k nebeški Materi. Na jutro 14. avgusta, bila je ravno nedelja, se je bralo mnogo sv. maš. Proti deveti uri so imeli romarsko slovesno sv. mašo mil. gosp. dr. Anton Jarc, prošt, mnogozaslužni gospod, ki so pri svoji visoki starosti, ne gledé na težavno pot, romarje iz Ljubljane noter na goro Višarsko zvesto spremljevali. Marija, Mati dobrotljiva, jim to obilno plačaj! Želeli so znami iti tudi visoko častiti gsp. kanonik Anton Urbas, ki so mi celo željo izrekli, naj romarjem očitno naznanim, kako so hrepeneli z romarji iti. Od prevzvišenega milostnega gospoda knezoškofa k veliki slovesnosti v spomin ranjcega knezoškofa Antona Alojzija Wolfa v Idrijo poslani,

so prosili, naj se jih romarji spominjajo v molitvi, kakor se tudi sami njih na svoji slovesni poti spominjajo.

Pred to sv. mašo sem podpisani pridigoval na čast Matere Božje. Z veseljem sem to lepo častno nalogo sprejel. Vedno se rad spominjam tistega dne in mislim, da ga tudi romarji niso pozabili. In da se ta božja pot še bolj v spominu ohrani ter ljubezen do Marije, česar močno želim, še bolj poživi, sem tisti govor celo spisal in natisniti dal. Mislim, da si ga bo vsak romar, četudi je že nekoliko pozno, za spomin na božjo pot na sv. Višarje, 14. avgusta 1887. rad omislil. Čisti dohodek za prodane iztise se bo obrnil v dober namen, za razširjanje sv. vere. Ako pa kdo v ta namen še kaj več podeli, kakor je zvezku naznanjena cena, mu bo zato tem večji plačilo pri Bogu prihranjeno in priprošnja ter pomoč Marijina tem bolj gotova. Svoje priporočilo ter prošnjo sklenem z besedami, katere sem ponavljal v svojem govoru pri Mariji Pomagaj na Brezji, kjer smo svojo božjo pot s sv. Višarjev nazaj sklenili ter si omenjene besede tudi na dom v spomin vzeli, namreč: „Sin, na Boga in na svojo Mater, Marijo nikar ne pozabi!“ in potem tudi ljubi Bog in preljuba Mati Marija, tebe, predragi bralec, pozabila ne bo-deta — —

V Ljubljani, v praznik Marijinega varstva 1887.

J. S.

Pridiga.

„Marija je rešenje vsem, kateri jo na pomoč kličejo“.

Sv. Bonaventura.

Pozdravljam Vas, ljubljeni romarji in častilci Marijini, ki ste v tako lepem številu semkaj prišli! Veliko jih je še želelo z nami tukaj biti, pa so po raznih opravilih zadržani. Iz vseh stanov jih je veliko želelo pri nas biti, pa jim ni mogoče. Mi pa, ljubljeni v Gospodu, smo tukaj. Na kraj tedaj, po katerem so se ozirale naše oči ter povzdigovala naša srca celo pot, kar smo od doma, smo dospeli; cerkvena čudodelne podobe Matere Božje na Višarjih, katero smo v duhu gledali pred seboj, je tukaj; podoba Marijina je pred našimi očmi. Na svetem kraji smo, kaj nam je toraj storiti družega, kakor da mi vse pobožne občutljeje svojega srca pred Marijo, kakor ubogi otroci svoji najboljši Materi izlijemo. Zatorej, preljubi častilci Marijini, se obrnem k Mariji ter zakličem v Vašem in v svojem imenu rekoč: Pozdravljamo Te, o Marija, Mati naša, kakor te je pozdravil veliki angelj Gabrijel. Češčena bodi, o Marija! od vsih angeljev v nebesih; češčena od vseh svetnikov in izvoljenih Božjih! Pozdravljena, počeščena bodi od ptice pod nebom, od ribice v vodi! Počeščena bodi tolikokrat, kolikor je trave po polji, listja v gozdu in peska v morji! Počeščena, pozdravljena Marija, od vseh ljudi po svetu! Češčena od vseh nedolžnih in pravičnih, češčena od vseh stiskanih in žalostnih, od vseh skesanih in spokornih! Češčena,

o Marija, od vseh mašnikov, ki so tukaj kdaj Tebi v čast sv. mašo opravljali; počeščena od vsih, ki so kdaj tukaj bili ter k tebi za pomoč klicali; počeščena, pozdravljena bodi tudi od pričujoče trume častilcev, ki so se tukaj zbrali, da se tebi priporoče! Češčena bodi, pozdravljena bodi, o Marija, tudi od mene, svojega ubozega reveža! Počeščena bodi od nas vseh in slušaj milostno, ko kličemo: „Češčena, Marija, milosti polna, Gospod je s Teboj! O slušaj nas, k Tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci, k Tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni svoje milostne oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega telesa!“ — Da, preljubi v Kristusu zbrani, Marija nas bo uslišala, ona nas sliši, ona je naša dobra, ljubeznjiva Mati vsaki čas. „Marija je rešenje vsem, kateri jo na pomoč kličejo“, uči sv. Bonaventura. Da resnico teh besedi bolj spoznamo in da se naše zaupanje in naša ljubezen do Marije še bolj poživi, premislimo danes, zakaj smo dolžni Marijo častiti. Odgovoril bom, Marijo smo dolžni častiti: a) ker je naša Mati, b) naša besednica, c) ker je Marijo častiti za nas potrebno, d) ker je češčenje Marijino znamenje zveličanja.

Ti pa, ljuba Mati Marija, ki si mi danes to čast naklonila, da smem jaz, nevredna posoda, s tega kraja govoriti, prosim Te, blagoslovi moje slabe besede ter vôdi moj jezik tako, da bom govoril Tebi v čast in nam v zveličanje!

Začnem v imenu Jezusovem in Marijinem!

a) Marijo smo dolžni častiti, ker je naša Mati. Marija, preljubi v Gospodu zbrani, je naša Mati. Stvar je mati naša, ako nam dá življenje. Mi pa imamo razun telesnega življenja še drugo imenitnejše življenje, to je, čeznатурно življenje; mi imamo življenje, ki je čisto druge vrste, in popolno družega sveta, to je, duhovno ali dušno življenje v posvečujoči milosti Božji. Od kod pa imamo to dušno življenje, preljubi v Kristusu? To življenje naše duše ali duhovno življenje, kakoršno imamo, kadar smo v posvečujoči milosti Božji, se izliva v nas iz presv. Srca Jezusa Kristusa. Kristus nam je pridobil to življenje s svojo smrtjo na križi.

Kristus je umrl, da mi živimo. Zgubili smo sicer prvotno življenje naše duše po grehu prvih starišev, pa zadobili smo ga zopet po Kristusu ter njegovi smrti na križi. Srce Jezusovo se je dalo umoriti, prebosti, da je nam dalo življenje. Naravnost toraj je Jezus vir našega življenja, vir vseh milost, tedaj tudi milosti Božje, ki je življenje naše duše. Toda od kod pa imamo to Srce Jezusovo? Ali nam ga ni dala Marija? Da, Marija nam ga je dala, ne le takrat, ko nam ga je ona, najčistejša Devica, rodila, ampak še posebno takrat, ko ga je radovoljno darovala pod križem v naše odrešenje. Po tem takem je toraj Marija pomagala k našemu odrešenju, pomagala nam je dobiti milost ali gnado Božjo, ki je pravo življenje naše duše; Marija je tedaj pomagala, sodelovala k našemu dušnemu življenju ter se zato tudi po pravici, če tudi ne naravnost, kakor Kristus Jezus sam, vendar pa v daljnem ali skrivnostnem pomenu imenuje „Mati naša“, „življenje naše“, in jo kot tako tudi klicati in častiti moramo. Resnično Marija je „Mati naša“, „vir našega življenja“, ker je nam dala Kristusa Jezusa, ki je pravi vir vseh milost ter pravi začetek našega življenja.

Marija pa je naša Mati tudi zato, ker nam jo je Kristus v svojih smrtnih mukah na križi za Mater dal ter nas vse nji za otroke izročil in priporočil. Pa Marija, predragi v Gospodu, je naša Mati tudi, ker je ona zakladnica vseh milosti. Vse milosti, ki jih Marija deli revnemu človeštvu, jih le iz neizmernega zaklada ter morja Jezusovega zasluženja deli. „Nobeden ne dobi milosti drugače, kakor le po rokah Marijinih“, pravi sv. Bernard.

Preljubi častilci Marijini! ali ni tedaj Marija v resnici naša Mati, življenje naše? Ali nima toraj sv. Cerkev prav, da Marijo imenuje in časti: „Mati milosti in življenje naše?“ Ali ne bomo tedaj Marije tudi mi radi častili, ne le takrat, kadar v cerkvi pri litanijah moliti slišimo, ampak tudi sicer pogosto s prelepim počesčenjem sv. Cerkve: „Češčena bodi Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše?“ Ali ni tedaj že res srečen imenovati, kdor se taki Materi naši goreče priporoča? In res srečen je pravi častilec Marijin, srečen človek, ki se k nji

zateka, saj „Marija je rešenje vsem, kateri jo na pomoč kličejo“, pravi sv. Bonaventura.

b) Ni pa zadosti, ljubljeni v Gospodu, da dušno življenje, to je, milost Božjo, le enkrat zadobimo, treba je življenje naše tudi ohraniti, ako hočemo v nebesa¹ priti. To pa se ne zgodi brez vojskovanja in truda, za to se nam je treba do konca življenja vojskovati. Kdo pa se more pri taki spridenosti sveta, pri tolikanj zapeljivosti hudobnih ljudi ter tudi pri svojem večjem ali manjem hudem nagujenji do konca dobro vojskovati, ako nima pomoči od drugod? Človek sam iz sebe je kaj slab, kmalu opeša v dobrem, zato potrebuje od Boga posebne milosti, ne le zadostne milosti, katera zadostuje, da človek dobro stori; ne samo delavne milosti, ki nas pri posameznem delu podpira, ampak potrebuje še prav posebno milosti stanovitnosti do konca. Te milosti ali gnade pa si ne moremo pridobiti, kakor da bi jo nam bil ljubi Bog dolžan dati, ampak le izprositi si jo moramo. Kam pa naj se tu zatekamo, kakošnega srednika in priprošnjika naj si zato iščemo? Ali ne bomo radi pritekali k Mariji, ki je Mati Božja in Mati naša ter za Jezusom naša najboljša srednica in priprošnjica? Ako namreč že priprošnja svetnikov, ki so le prijatelji Božji, pri Bogu veliko premore, zakaj prijatelju opravičeno prošnjo odreči, se gotovo ne pristuje, koliko pač še le premore prošnja Marijina, ki po svetosti vse svetnike tako preseže, kakor preseže solnce po svoji svitlobi vse druge zvezde. Koliko moč mora pač imeti pri Bogu priprošnja Marijina, ker je Marija Mati Božja, Mati Kristusova in „Gospa presv. Srca Jezusovega“. Ljubezen namreč, katero je imel Jezus do Marije in Marija do Jezusa, dokler sta živela, z njuno smrtjo v večnosti ni prenehala, marveč se je v večnosti še le prav spopolnila in vtrdila. Zato ima Marija neko posebno moč nad svojim Sinom in presv. Srcem njegovim; da, ta moč nad Kristusom je tako prečudno velika, da svetniki kar naravnost pravijo, da ima Marija, in to povem s povzdignjenim glasom, da ima Marija nad Bogom neko gospodovalno moč ter je v nekem pomenu vsemogočna. Marija zadobi vse, za kar le prosi, zakaj njena priprošnja je prošnja Matere.

Mili Bog, Kristus naš Odrešenik, usliši njene prošnje, kakor bi Marija Njemu zapovedovala.

O, kako prav imaš, duša kerščanska, da se Mariji priporočaš! O, kako prav imate vsi, ljubljeni v Gospodu, da ste semkaj prišli Mariji se priporočiti, naj bi ona za Vas prositi hotela, zakaj ako ona le hoče, se tudi že zgodi. O, kako prav je, da ljubo Mater Marijo zlasti v sedanjih obupljivih časih na pomoč kličemo rekoč: „Naša ljuba Gospa presv. Srca, prosi za nas!“

Moč Marijine priprošnje, ljubljeni v Gospodu, lahko vsaki dan vidimo. Kolikrat so namreč največi grešniki na neko prečudno moč, kateri se ustavljati ne morejo, siljeni se sprepobrniti in se poboljšati. Po pravici uče sv. učenci, da je „Marija spremni list, s katerim odidemo pekl“, (sv. Efrem) — „da je varuhinja tistih, ki so že pekel zaslužili“; da, mnogo jih je, ki trdijo s sv. Tomažem Akvinskim, da je Marija že tacim, ki so v smrtnem grehu umirali, izprosila odlog zadnje Sodnikove razsodbe ter jim zadobila veliko milost, da so zopet oživel ter pravo pokoro delali. Naj Vam, preljubi poslušalci, le en zgled povem, katerega je zapisal in spričal veliki cerkveni učenik sv. Alfonz Ligvorijan.

Živela je grešna ženska z imenom Marija. Že od svojih otročjih let je bila prav hudobna in razuzdana. In kakor je bila navajena v svoji mladosti, tako je bila tudi v starosti, bila je nespokorna ter razuzdana. Njeno pohujšljivo življenje je bilo kmalu znano vsemu svetu, zato so jo pa tudi ljudje črtili, kar studila se jim je. Primorana je bila domači kraj zapustiti ter iti v tuje kraje; pa ker je tudi ondi zaradi pohujšljivega življenja noben pod streho noče vzeti, beži daleč v samoto v neko skalnato votlino. Tu preživi zadnje dni svojega grešnega življenja in umrje brez sv. zakramentov, neprevidena. Ljudje so vsi mislili, da je grešnica gotovo pogubljena, zato je tudi ne pokopljejo v blagoslovljeno zemljo, ampak jo zagrebejo v zemljo kar tam na samotnem polji. — Ne daleč od tistega kraja je bil samostan za nune iz reda sv. Avgušтина. V tem samostanu je živela pobožna nuna, po imenu Katarina. Ta nuna je bila zelo usmiljena do greš-

nikov ter je veliko molila za njih spreobrnjenje, še po njih smrti je molila za nje. Za vse je molila ta nuna, za to grešnico pa ni molila. Ko izve, da je grešnica umrla, misli, da je gotovo pogubljena, da tedaj za njo tudi moliti nič ne pomaga. Pa glejte, čez štiri leta zasliši ta pobožna nuna glas, ki ji pravi: „Ljuba sestra Katarina, kako je vendar žalostno za me — ti moliš za uboge duše vseh ranjcih in jih priporočuješ Bogu, moje uboge duše pa se nič ne usmiliš“. Nuna se začudi ter praša: „Kdo pa si ti?“ „Jaz sem tista uboga Marija, ki je v votlini umrla“. Nuna jo še bolj začudena praša: „Kako pa si vendar peklu odšla?“ „Odšla sem mu, po usmiljenji Marijinem nisem večno pogubljena“. „In kako je to mogoče?“ praša nuna. „Ko se mi je bila moja zadnja ura približala in so mi pred oči stopili moji brezštevlni grehi in moja popolna zapuščenost od sveta, obrnila sem se k Materi Božji rekoč: „O, kraljica, Ti si pribežališče vseh zapuščenih, glej, zdaj sem jaz zapuščena, le Ti si še moje upanje, le Ti mi še moreš pomagati, oh, usmili se me!“ In zdajci sem občutila prav srčno žalost nad svojimi grehi, — v tem trenutku sem umrla — in Bog mi je bil milostljiv — da, Marija mi je celo milost zadobila, da mi je kazen ter trpljenje prikrajšano. Sprosil me je milost, da sem z veliko žalostjo in z velicim srčnim kesanjem nad svojimi grehi v kratkem času zbrisala kazen, kakoršno bi bila morala veliko več časa trpeti v vicah; treba mi je le še nekaj sv. maš in rešena bodem. Prosim te toraj, preskrbi ti, da se té sv. maše za me darujejo in obljubim ti, da bodem potem tudi jaz Boga in presveto Devico Marijo prosila, da bi ona tudi tebi na strani stala“. Pobožna nuna Katarina opravi precej, kar ji je bilo naročeno, in čez malo časa se ji rajnce prikaže obdana z lepo bliščobo, in se ji zahvali rekoč: „Zahvalim se ti“, Katarina, „glej, zdaj grem v nebesa, kjer bom na vekomaj usmiljenje Božje prepevala in za Te Boga prosila“.

Ljubljeni v Gospodu, ali ni tedaj v resnici Marijina priprošnja mogočna? Ali ni res Marija naša dobra in mogočna besednica? Ali ne vidimo iz navedenega zgleda, da je Marija res rešenje vsem, kateri jo kličejo? O, kdo bi je toraj z

veseljem ne pozdravil, ter molil: Češčena Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost naša, bodi češčena! Kdo bi je ne klical z zaupanjem: Sv. Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike! Da, Marija je rešenje vsem, kateri jo na pomoč kličejo!

c) Preljubi v Gospodu, ali ne vidimo iz vsega tega tudi, da je češčenje Marije za nas potrebno, ako hočemo večno zveličani biti? Da, kristjan, potrebno nam je Marijo častiti. Ni sicer neogibno potrebno, tako namreč, kakor da bi kristjanu, kateri Marije nič ne časti, nemogoče bilo zveličati se in v nebesa priti, vendar pa je češčenje Matere Božje tako potrebno, da tisti, kateri Marije nič ne časti, težko, prav težko v nebesa pride. To pa zaradi tega, „ker je po besedah sv. Bernarda, volja Božja, da vse milosti, katere zadobivamo, le po Mariji prejemamo“. Ta nauk, da se namreč brez češčenja Matere Božje težko zveličamo, ljubljani v Gospodu, ta trditev ni nič pretirana, pravi sv. Alfonz Ligvorij, pretirana bi bila le takrat, kadar bi se meje resnice prestopile; kaj takega se pa o Svetnikih misliti ne spodobi. Lahko pa tudi razvidimo in sklepamo po nauku sv. učnikov, da naše zveličanje je v Marijinih rokah. Sv. Bonaventura kar naravnost pravi, „da nas Bog brez Marijine priprošnje rešil ne bode“. „Kakor dete, govori dalje, ne more živeti, ako nima matere, ravno tako tudi tisti, kateri Marije nima za priprošnjico, ne more biti zveličan“. Na drugem kraju pravi ta veliki učenik in častilec Marijin dalje rekoč: „Kdor Marije ne časti ter nji ne služi, bo v svojih grehah umrl. Nikoli, o Marija, zakliče on, ne bo tisti v nebesa prišel, kateri te v svojem življenji ne kliče za pomoč; za tiste, od katerih ti svoje milostne oči obrneš, tudi naj manjšega upanja ni, da bi se zveličati zamogli“. Tako, ljubljani v Gospodu, govori veliki učenik sv. Bonaventura. Sv. Frančišek Ksaverij, imenovan apostelj Indijancev, nam s svojim življenjem posebno lepo kaže, kako potrebno je Marijo častiti. V praznik Marijinega vnebovzetja stori pred oltarjem Matere Božje svojo prvo obljubo. V Loreti na Laškem sklene pred Marijino podobno v Indijo iti. V Indiji, na Azijaškem svetu, prične svoje

apostoljsko delo. Najprej je razlagal apostoljsko vero in zapovedi Božje ter po vsacem členu apostoljske vere in po vsaki zapovedi molil z ljudstvom k Materi Božji rekoč: Sveta Marija, Mati Gospoda našega Jezusa Kristusa, izprosi nam od svojega ljubega Sina milost, da bomo ta člen apostoljske vere trdno verovali in to zapoved zvesto spolnovali“. Na to je molil Angeljevo češčenje in h koncu „Češčena bodi Kraljica“.

Rožni venec ali molik je nosil vedno okrog vratu. Molil je naj raje pred kako podobo Marijino. Pri vsakem delu, v sleherni nevarnosti je imel navado reči: „O Mati Božja, spomni se me! — O Kraljica, pomagaj mi! O, Kraljica, pomagaj! — O Kraljica, ali mi ne boš pomagala? V svoji smrtni uri je večkrat ponavljal: „O Marija skaži se mi mater!“ V tacih svetih zdihljajih je umrl ta veliki svetnik, ki je toliko dobrega storil ubogim ljudem, in jih v neizmernih trumah pripeljal k spoznanji pravega Boga. Pa vse to je storil vse to je dosegel goreče priporočaje se Mariji. Da, potrebno nam je Marijo častiti, nam povedani zgled prav glasno oznanjuje.

Predragi poslušalci, ali niso toraj srečni, kateri Marijo pobožno časté? O, kako prav imaš, krščanski sin, o kako srečna si imenovati, kerščanska hči, ako Marijo pobožno častiš ter se nji stanovitno priporočаш. O, kako prav imamo, ljubljeni poslušalci, da se k Mariji zatekamo in jo na pomoč kličemo, zakaj: „Blagor mu“, govori sv. pismo, ko Mariji na jezik te-le besede poklada: „Blagor človeku, kateri mene posluša in čuje pri mojih vratih vsaki dan, kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda“. (Preg. 8, 35.) Da, „Marija je rešenje vsem, kateri jo kličejo na pomoč“ ponovim s sv. Bonaventuro.

d) Kakošno resnico pa posnemamo iz vsega tega, predragi v Kristusu? Ker se tedaj silno težko zveliča, kdor Marije nič ne časti, ter se narvarniše le po Mariji zveličati zamore; moramo pač z veseljem nauku sv. učencov pritrditi in reči: da, kdor Marijo časti, se ne more pogubiti. Kakor imamo namreč le po Mariji Odrešenika, tako imamo tudi le po

Marijinih rokah sad odrešenja, to je nebesa, „Kdor Marijo časti, se ne more pogubiti“. O, kako vesele so te besede za vse častilce Marijine! Pač sladke, prijetne besede, ljubljene v Gospodu, za vse kateri Marijo na pomoč kličejo ter se k nji zatekajo! O kako prijetno je slišati: „Kdor Marijo časti, se ne more pogubiti“. Pa nikar ne mislite, ljubi poslušalci moji, da je to preveč rečeno, da je to pretirano! Glejte, mi živimo v solzni dolini ter smo zmeraj v nevarnosti zgubiti svoje dušno življenje, to je, milost Božjo; zmeraj smo v nevarnosti zgubiti nebesa in večno se pogubiti. Pravični mora gledati, da ne pade, pravi sv. apostelj Pavel; grešnik pa mora gledati, da se spreobrne, opominja sv. apostelj Janez, govori Gospod Bog sam prav določno. V taki dvojni stiski se ali oziramo za pomoč proti nebesom, ali pa ječimo in zdihujemo globoko potrti pod butaro pregreh, vklenjeni v verige grešnih strasti, si želimo rešenja iz svoje reve in težave. Toda, kako nam je to pričeti, kje iskati pomoči? O, ljubljene v Gospodu, pribežimo k Mariji, k nebeški Materi svoji! „Vse milosti zadobimo, ako Marijo častimo“, pravi sv. Antonin. In kako bi nas Marija v našem zaupanju osramotiti zamogla! Kako bi nam Marija ne pomagala, saj ona zamore nam pomagati, ker je Mati Jezusova ter zato njena priprošnja velika in mogočna. Marija pa nam tudi res hoče pomagati, ona nam želi pomagati ter vselej rada pomaga, ker je naša mila, dobrotljiva, usmiljena Mati. Marija nam tudi v resnici pomaga, „ona je rešenje vsem, kateri jo kličejo“, govori sv. Bonaventura. Pa kaj bi dalje govoril, ali ni že spoznanje nevarnosti, ali ni že hrepenenje in želja po večnem zveličanju sad začetne milosti Božje, ki nam je podeljena po Mariji? In ali ne govorim resnice, preljubi častilci Marijini, ako se opiraje na nauk sv. učencev prašam: Ali ni tudi to milost za nas, da smo se danes v tolikem številu tukaj na svetih Višarjih sošli? In ali nas ni Marija od daleč in blizu po čudnih potih sem pripeljala? In ako s to milostjo, ljubljene v Gospodu, s temi svetimi občutki in nagibi, s kakoršnimi nas tukaj Marija navdaja, tudi sami radi sodelujemo in dalje delamo, ali ne bo Marija dela, ki ga je v nas brez nas pri-

čela, tudi dokončala in dopolnila? Kako bi bilo tedaj tudi mogoče, da bi se pravi častilec Marijin pogubil? Že misel, da bi to mogoče bilo, bi Marijo žalila. Poslušaj, o duša krščanska, ljubljeni romar, pobožna romarica, kaj pravi sv. Anzelm in drugi sv. učeniki! Sv. Anzelm pravi: „Kakor ni mogoče, da bi se tisti zveličal, ki Marije nič ne časti, tako tudi ni mogoče, da bi se tisti pogubil, kateri se priporoča presveti Devici Mariji, na ktereга se Marija ljubeznjivo ozira“. Ljubljeni v Gospodu, naj se mlačni kristjanje, naj se nasprotniki Marijinega češčenja prepirajo, kakor vejo in znajo, naj se zvestim častilcem Marijinim posmehujejo, kakor hočejo, naj govorijo, češ, da so nekteri že naprej odločeni v večno življenje in zopet nekteri odločeni v večno pogubljenje, naj že živijo, kakor hočejo, kar pa je kriv in od sv. Cerkve zavržen nauk, resnica je vendar-le iz naukov od sv. Duha razsvitljenih mož posneta, ne da bi s tem Božjo previdnost in vsegavednost ali pa človeško prosto voljo kaj omejevali, resnica je vendar le, da „češčenje Marije je gotovo znamenje zveličanja“. Sveti učeniki kar naravnost pravijo: „Kdor Marijo časti (ji služi), je tako gotov in varen, da pride v nebeški raj, kakor da bi že notri bil“. Pobožno češčenje Marije je najgotovejše znamenje zveličanja. Kdor Marijo prav časti, se ne more pogubiti.

Ljubljeni v Gospodu, kako vesela je beseda: „Kdor Marijo časti, se ne more pogubiti“. O kako prijetno doni na naše uho: „Češčenje Marije je gotovo znamenje zveličanja“. O prijetna beseda za vse, ki Marijo časté! Ali niso to vesele besede še zlasti za nas, ljubljeni v Gospodu, ki se zdaj tukaj pred podobo Marijino najdemo? O vesele besede za te krščanski sin, ki rad k Materi Božji moliš; vesele besede za te krščanska hči, ki se Mariji vedno izročuješ. O, kako te bo veselilo ob tvoji smrtni uri! Sv. Kaje-tan je Marijo goreče častil in ob svoji smrtni uri je vidil Marijo. Prikazala se mu je, ga tolažila in v nebеса spre-mila. Sv. Oportuna, pobožna nuna, je vedno častila Ma-rijo ter je zato tudi umrla v Marijinem naročji. Sv. Janez od Boga se je vselej Mariji goreče priporočal in v smrtni uri je dosegel veliko srečo: Marija ga obišče, na kar on kmalo

izdihne svojo dušo ter se z Marijo v nebesa preseli. Ljubljeni v Gospodu, kdo izmed nas bi si ne želel take smrti? Kdo bi si ne želel enkrat v Marijinem varstvu umreti? Pa, glej, ljubljeni brat, ljubljena sestra v Kristusu, Marija naša ljubeznjiva Mati nebeška, bo tudi tvoje varstvo in tvoje rešenje, ako se ji vedno zvesto priporočaš ter jo povsod nasledovati želiš. Pomisli le, o duša krščanska, da je že to znamenje, da te Marija sprejme v svoje posebno varstvo, da te hoče zveličati, ker te je semkaj na to mesto pripeljala? O gotovo te je že ali pa te bo sprejela med svoje izvoljene, ako le res poslušáš navdajanje njeno pred krasno podobo njeno, ako se le odpoveš vsemu grehu, skesano se ga spoveš in če tudi tukaj spovedi ne opraviš, kar pri tolikem številu romarjev ni mogoče, pa obudi vsaj kesanje nad svojimi grehi pred Marijinim altarjem, obljubi pred njeno podobo, da se hočeš poboljšati, da boš skesano doma spoved opravil in potem bogaboječe živel, potem pa, oj prav z zaupanjem prosi Marijo za vse milosti, kar jih potrebuješ, posebno za dušo svojo, in uslišala nas bo gotovo v vsem, kar ni zoper voljo Božjo, uslišala nas bo še tem raje, ko vidi, da nas toliko na enkrat pred njo kleči in prosi.

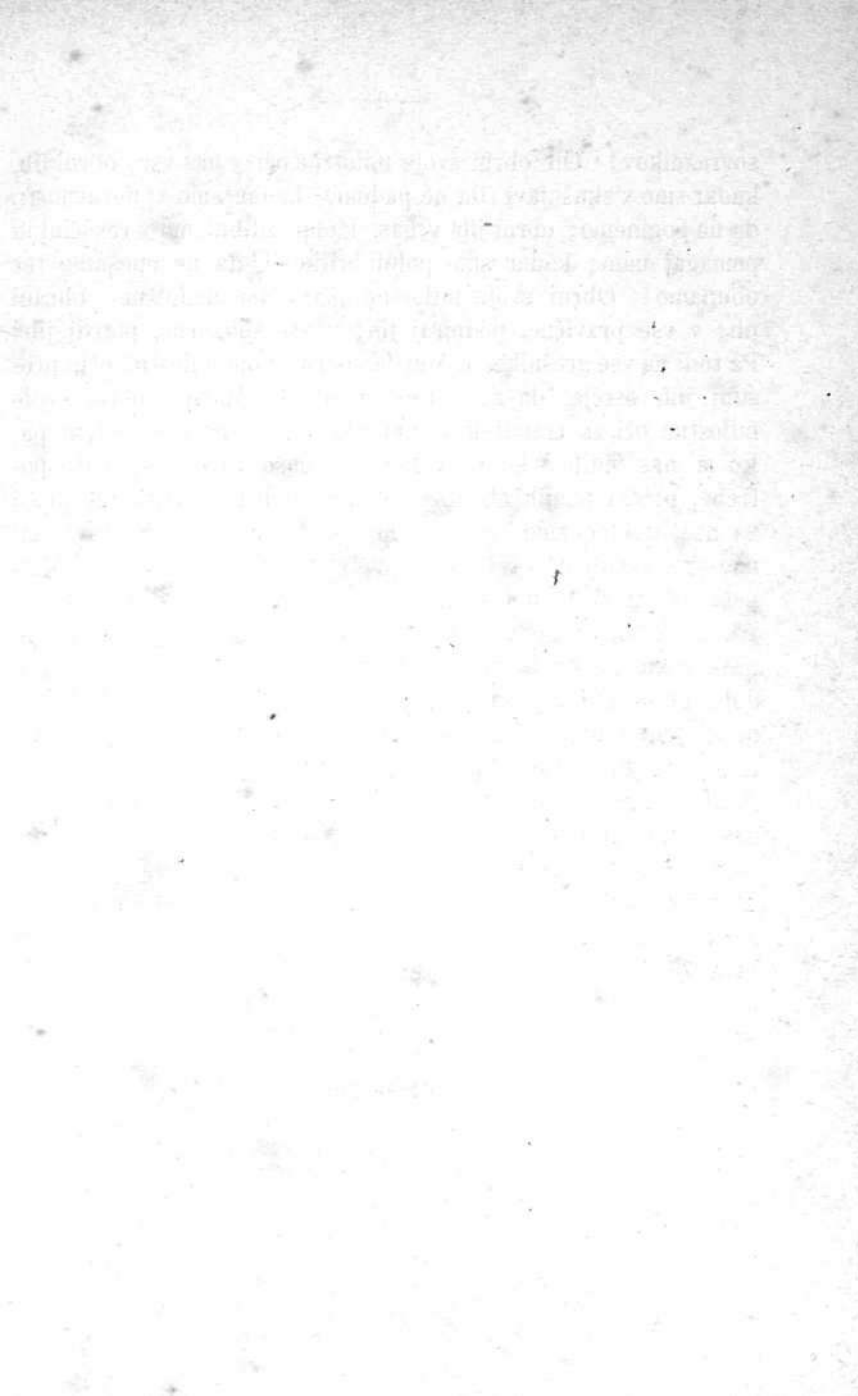
O, ljubljeni v Gospodu, v taki pobožni molitvi se približajmo podobi Matere Božje ter zdihnimo k Mariji: „O Marija, ti si rešenje vsem, ki te na pomoč kličejo, o glej, tudi mi pričujoči te častimo in kličemo, bodi tudi naše rešenje, bodi rešenje vsem, za ktere te tukaj prosimo, za žive in mrtve. K tebi, o Marija, kličemo, k tebi, o Mati, vpijemo objokani v solzni dolini: Oh, obrni svoje milostne oči v nas, tiste oči, ki noč in dan neprenehoma gledajo solnce pravice, neskončno lepoto, Kristusa Jesusa, ki je veselje in radost angeljev! Obrni v nas svoje milostne oči, tiste oči, ki niso mogle gledati pomanjkanja, v kakoršno so prišli svatje na ženitnini v Kani, ko jim je vina zmanjkalo ter si jim Ti pri svojem Sinu pomoč izprosila! Tiste mile oči obrni v nas, ki so tolikrat gledale ljubeznivega Jezusa, ko je hodil po zemlji; tiste oči, ki so gledale Jezusa

v njegovem trpljenji in njegovi smrti na križi; oj, tiste milostne oči, o Marija, obrni v nas, ki so gledale Jezusove rane na rokah in na nogah, ki so gledale Jezusa vsega krvavega; tiste milostne oči, ki so štele Jezusove krvave kaplje, ki so padale na zemljo; tiste oči, ki so gledale Jezusa v njegovi smrtni težavi in zapuščenosti na križi; o tiste milostne oči, o Mati usmiljena, obrni v nas, ki so same v britkosti Jezusovi toliko solz pretočile; tiste milostne oči, ki so gledale mrtvega Jezusa in štele rane njegove, tiste milostne oči obrni v nas, o Marija, ki so že v življenji toliko in toliko vernih ljubeznjivo pogledovale in jih tolažile v žalosti, te oči obrni z nebes na nas svoje uboge reve, v nas, ki kličemo k tebi zapuščeni v solzni dolini, obrni jih v nas, tudi na me ubozega reveža jih obrni, in na vse, ki tukaj pred teboj klečimo in zdihujemo! Obrni svoje milostne oči tudi na vse tiste, kateri bi bili danes radi tukaj z nami, pa jim ni dano; obrni jih na vse stariše, matere in očete doma; obrni svoje milostne oči na naše brate in sestre, prijatelje, sorodnike in znance, in na vse, ki so se nam v molitev priporočili; obrni jih tudi na rajnce naše, na rajnce stariše, očete in matere, na brate in sestre in znance, in na vse druge duše v vica, ki zdihujejo ondi v velikem trpljenji ter morebiti ravno naših prošenj čakajo! O, obrni svoje milostne oči na vso sveto kat. Cerkev, na našega sv. Očeta Leona XIII., ki si tolikanj prizadevajo Tvojo čast na zemlji razširjati; obrni svoje oči na vse škofo, na našega Ljubljanskega premil. knezoškofa Jakoba, da bi s čedo sebi izročeno dosegli večno življenje! Obrni svoje milostne oči na vse duhovne in menihe po svetu, na vse device in nune po raznih samostanih, da vsi opravljajo svojo službo Tvojemu Sinu in Tebi v čast ter sebi v zveličanje! Obrni, o Mati naša, svoje milostne oči na celo mesto Ljubljansko, na vse redove in samostane, na vse družbe in dobrodejne naprave, na vso duhovsko in deželsko gosposko, na vso ljubo našo deželo Kranjsko; obrni, o Mati usmiljena, svoje milostne oči, na celo naše cesarstvo, na vso hišo cesarsko, na našega ljubeznjivega vladarja cesarja Franca Jožefa I., varuj ga in ne daj ga v voljo njegovih

sovražnikov! Oh, obrni svoje milostne oči v nas vse, obrni jih, kadar smo v skušnjavi, da ne pademo, kadar smo v nevarnosti, da ne poginemo; obrni jih v nas, kadar zdihujemo v revščini in pomagaj nam; kadar smo polni britkosti, da ne opešamo ter obupamo! Obrni svoje milostne oči v vse nedolžne, ohrani jih; v vse pravične, podpiraj jih; v vse spokorne, potrdi jih! Pa tudi na vse grešnike, o Marija, obrni svoje milostne oči, presuni jim osrčje, da se spreobrnejo! O Marija, obrni svoje milostne oči za trenutek iz nebeške lepote na nas, potem pa, ko si nas vidila, ko si vidila vso našo revo, vse naše potrebe, potem pa jih obrni v svojega milega Jezusa ter prosi za nas, dokler smo še na zemlji, naj nam bo milostljiv, naj nam bo usmiljen! — In posebno v smrtni uri, o Marija, Mati naša, obrni svoje milostne oči v nas; o tisto uro, ko nas bo vse zapustilo, tisto uro, ko bodo naše moči opešale, otrpnele naše roke, da jih k Tebi še stegniti ne bomo mogli, ko si podobe križanega Jezusa ne bomo mogli na ustnice pritisniti, da bi jo poljubili, tisti trenutek, ko bodo naše oči tako otemnele, da tudi Tvoje podobe, o Marija, pogledati ne bomo mogli, takrat, o Mati naša, obrni v nas svoje milostne oči, Ti nas varuj, Ti nas osrčuj in tolaži v smrtni stiski, in ko se nam zapro oči, da luči sveta gledale ne bodo, odpri jih nam Ti v večnosti, da bomo v nebesih gledali Tebe in ljubega Jezusa, blaženi sad Tvojega telesa na vse veke! O, milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija! Amen.

O. A. M. D. G. & B. M. V. H!

C00155 1842100

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000427251

